

Відтоді, як на Калці князь Мстислав

Микола Руденко

Відтоді, як на Калці князь Мстислав
Спізнився вийти в бій із чорторіїв,
А галицький Мстислав полки послав
За Галич помирати і за Київ;

Відтоді, як Данило аж упрів,
Татар вкладаючи в азовській глині
І не один з мужів-богатирів
Позаздрив цьому князеві-дитині;

Відтоді, як князі, злякавшись ран,
Втекли ще до татарського приходу,
А він, Данило, боронить киян
Із Галича поставив воєводу;

Відтоді, як річкова глибина
Просякла кров'ю предків знаменитих —
В боях веде перед Галичина,
Щоб український рід оборонити.

Йдуть лицарі за нас на смертну грань,
А ми ховаємось — і нам не сором.
Ми навіть не шкодуємо старань,
Щоб їх, звияжців, таврувати хором.

Ми служимо тому, хто жар гребе,
Встромляючи у нього наші руки.
Коли ж, коли питаємо себе:
Чиї ми діти і чиї онуки?